

РЕШЕНИЕ

№ 1121

гр. София, 25.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТЛОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20211110166588 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на Р. Н. А. срещу М. Р. П..

Ищецът твърди, че заедно със съпругата си са собственици на ап. № 22 в комплекс „Г.“, находящ се в /населено място/. На 13.08.2019г. от 10:00ч. било проведено общо събрание на етажните собственици, като на това ОС ответникът произнесъл следните изрази по отношение на ищеца: „Учудвам се какво нахалство, каква наглост и какво хамство трябва да обладава Р. А., за да говори такива неща. Вместо да се засрами, да седне на мястото си и да мълчи, той демагогства. Това, че се опитва да използва административни похвати като бивш щатен партийен работник и да прилага апаратни хватки, за да манипулира събранието, няма да му помогне. Това сме го виждали. Да вземем това, което той казва като оправдание за непредаването на документите на етажната собственост на новия председател на УС, че това обективно не е било възможно без протокол, подписан от членовете на стария и новия състав на УС – изрично изискване на чл. 23, ал. 6 ЗУЕС. Това са глупости. Това са пълни глупости. Донесете му една кофа с пясък, за да си посипе главата с пясък“. Също така, ответникът изнесъл невярна информация, че ищецът има неплатени задължения към ЕС, както и прочел доклад на Контролния съвет на ЕС, в който самият той участвал, в който било посочено, че „поради липса на законово основание за извършеното, КС счита средствата, изтеглени от г-н Р. А., за присвоени“. Тези действия представлявали злоумишлено изнасяне на невярна информация, която целяла компрометиране на ищеца, засягане на неговото добро име и чест, оскърбление на личността му, а с твърдението за присвояване му се приписвало и извършване на престъпление. В резултат от горните действия, ищецът претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в негативно засягане на неговите чест и достойнство.

Съобразно изложеното, моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от 3000лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от извършените по-горе деяния.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва предявения иск. Признава, че с ищеца са етажни собственици в

комплекс „Г.“ в гр. О., че на 13.08.2019г. е проведено ОС на ЕС, че с решение по т. 2 от дневния ред е приет отчета на КС, съставен на 12.08.2019г., в който е посочено, че ищецът е изтеглил сумата от 2780лв., за която не е представил отчетни документи и същата е приета за присвоена. Оспорва датата на съставянето на протокол № 7/01.08.2018г. на УС на ЕС. Твърди, че ОС на ЕС не е одобрявало със свое решение разходите, описани в този протокол, нито е освободило от отговорност членовете на УС. Посочва, че не си спомня да е изричал описаните в исковата и уточнителната молби изрази, а евентуално, че същите нямат обиден характер и представляват оценъчни съждения.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявения иск.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявен за разглеждане е осъдителен иск с правно основание чл. 45 вр. чл. 52 ЗЗД.

Съгласно чл. 45, ал. 1 ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Фактическият състав на непозволеното увреждане включва от обективна страна противоправно деяние, вреди и причинно-следствена връзка между тях, а от субективна страна – вина, която законът презюмира /чл. 45, ал. 2 ЗЗД/.

По делото не е спорно, а и се установява от представения нот. акт, че ищецът заедно със съпругата си И. А.а са собственици от 18.08.2008г. на ап. № 22, находящ се в комплекс ваканционни жилища „Г.“, блок „В“, в /населено място/, на втори етаж с площ от 98,80 кв. м., ведно с 11,75 кв. м. идеални части от общите части на сградата и съответния процент идеални части от правото на строеж върху дворното място. Безспорно е, че ответникът също е етажнен собственик в комплекса.

С доклада по чл. 146 ГПК е отделено за безспорно, че на 13.08.2019г. е проведено общо събрание /ОС/ на етажните собственици /ЕС/, на което са присъствали и двете страни, както и че на това ОС е прочетено от ответника съдържанието на отчет на контролния съвет /КС/ - л. 13-14 от делото, на който КС ответникът е бил член.

Ищецът твърди, че на това ОС ответникът е направил описаните в исковата молба изказвания, а именно „Учудвам се какво нахалство, каква наглост и какво хамство трябва да обладава Р. А., за да говори такива неща. Вмето да се засрами, да седне на мястото си и да мълчи, той демагогства.. Донесете му една кофа с пясък, за да си посипе главата с пясък“. Тези изрази не са отразени в съставения протокол от ОС, който е представен по делото. На 23.08.2019г. ищецът е подал възражение срещу съдържанието на протокола /л. 15-17/, в което посочва, че „в протокола не са намерили място изказванията на М. П. – ст. 32, в които същият си позволи в непристойна форма и с неприлични изрази да отправя абсолютно необосновани нападки и обвинения по мой адрес и по адрес на Р. Б. – ап. 59, като обръщенията към последния съдържаха не нормативни изрази, накърняващи неговата чест и достойнство..“. За изясняване на обстоятелствата дали тези изрази действително са изречени от ответника през времетраенето на ОС, по делото са разпитани четирима свидетели.

Свидетелят А.а, която е съпруга на ищеца, посочва, че на това ОС М. П. се държал много агресивно и високомерно. Посочва, че цитира почти дословно казаното от него, а именно: „С какво нахалство, с каква наглост, аз се учудвам, изненадам съм и какво хулиганско поведение трябва да притежава Р. А., за да казва такива неща /изброяване на точки от ЗУЕС/. Донесете кофа с пясък, за да си посипе главата с този пясък“.

Свидетелят Р. Б., който също е етажнен собственик и е присъствал на ОС, посочва, че на събранието имало превод на руски, словашки и полски, а цялото

събрание било един конфликт. Разказва, че на събраниято г-н П. се държал отвратително. След като г-н А. цитирал закона и отказал да действа против закона, г-н П. казал: „Изненадан съм с какво хамство, хулиганство, наглост г-н А. владее тук“, „Г-н А. трябва да си посипе главата с пясък и да седне на скамейката на срама и оттам да се изкаже“.

Свидетелят П. Д., която също е присъствала на ОС, като към този момент е била председател на УС на ЕС, посочва, че събраниято преминало в много тягостна обстановка, тъй като някои от собствениците не искали да си плащат таксите за поддръжка и оттам тръгнали всички конфликти. Посочва, че всички етажни собственици си разменяли реплики, но точно такива реплики, описани в исковата молба, не е чула да са казвани от ответника. Заявява, че е възможно да е имало обидни думи, но не е чула и не може да възпроизведе думите на г-н П. към г-н А..

Свидетелят Р. Г., която също присъствала на процесното ОС, разказва, че имало напрежение. Посочва, че г-н П. прочел отчета на КС, след което имало реакции от г-н А., но не чула нещо, което да е обидно. Заявява, че не е чула изразите, описани в исковата молба, или нещо нецензурно или обидно от страна на ответника към ищеца.

При съобразяване на горните доказателства, съдът намира, че ответникът действително е изрекъл следните изрази по адрес на ищеца, а именно „Изненадан съм с каква наглост, с какво хамство, какво хулиганско поведение трябва да притежава Р. А., за да казва такива неща /цитиране на ЗУЕС/. Донесете му кофа с пясък, за да си посипе главата“. Макар свидетелите А.а и Б. да се явяват заинтересовани, предвид че първият е съпруга на ищеца, а вторият също фигурира като длъжник към ЕС и е бил член на УС през същия период, през който и ищецът, техните показания не се опровергават от събрания доказателствен материал. Всички свидетели сочат, че събраниято е протекло в конфликтна и напрегната обстановка, че е имало нецензурни изказвания от страна на етажни собственици. Свидетелите Д. и Г. обаче уклончиво и неубедително посочват, че не са чули подобни изрази, макар в този момент именно страните по настоящия спор да са били в центъра на събитията и да са се намирали на неголямо разстояние от тях. В същото време, другите двама свидетели категорично и в подробност описват изказаните изрази и обстоятелствата, които са довели до тяхното изричане. Същите кореспондират и с подаденото от ищеца много преди образуване на настоящото производство възражение срещу съдържанието на протокола от ОС, в което изрично посочва, че ответникът си е позволил в непристойна форма и с неприлични изрази да отправя нападки и обвинения по негов адрес. Ето защо, при съвкупната преценка на тези доказателствени източници, съдът приема, че горепосочените изрази действително са изказани от ответника по адрес на ищеца на проведеното на 13.08.2019г. общо събрание.

С оглед горевъзприетото, на следващо място следва да се даде отговор на въпроса дали горепосочените изрази представляват мнение с оценъчен характер, оценъчно съждение и дали изпълват характеристиките на обидата.

Съгласно чл. 39 от Конституцията на Република България всеки има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово - писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин. Това право обаче не може да се използва за накарняване на правата и доброто име на другото. При предявен иск по чл. 45 ал.1 ЗЗД съдът следва да извърши конкретна преценка дали е противоправно поведение при употреба или разпространение на слово, която да бъде основана на баланса между посочените основни права - на защита на доброто име и на свободното изразяване на мнение.

Разграничение между обидата и оценъчните съждения е направено в редица решения на ВКС: решение № 213 от 26.01.2021г. на ВКС по гр. д. № 970/2020г., IV г.

о., решение № 278 от 27.11.2019г. на ВКС по гр. д. № 1140/2019г., IV г. о., решение № 209/27.9.2013г. по гр. д. № 1747/2013г. на ВКС, Четвърто ГО, решение № 484/9.6.2010г. по гр.дело № 1438/2009г. на ВКС, Трето ГО, решение № 62/6.3.2012г. по гр. дело № 1376/11г. на ВКС, Четвърто ГО, с които е прието, че когато не се касае за превратно упражняване на правото по чл. 39 ал. 1 от Конституцията на РБ и свободата на мнение не е използвана, за да увреди доброто име на друго, твърдения и оценки могат да се използват свободно. Не е противоправно поведението при изказани мнения с негативна оценка, пряко или косвено засягащи конкретно лице, когато името му се коментира във връзка с неговата дейност или занятие. Негативните оценки, направени при спазване на ограниченията по чл. 39 ал. 1 от Конституцията, представляват коментар на фактите и не пораждат отговорност.

За разлика от негативните оценки обидата е противоправно деяние и е налице, когато някой каже или извърши нещо унизително за честта или достойнството на друго. Дефиницията на деянието "обида" се съдържа в чл. 146, ал. 1 от НК, но тя е приложима и при деликта, а унизителният характер на казаното следва да се преценява съобразно приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване.

Настоящият съдебен състав намира, че гореприетите за изказани от страна на ответника изрази в първата си част имат обиден и унизителен характер. Макар да представляват оценка на поведението на ищеца, същите имат открито негативен контекст. Същият посочва, че ищецът притежава наглост и хамство и проявява хулиганско поведение. Наглостта представлява черта от характера на човек, изградена от съвкупното наличие на нахалство и безочие. Употребата на този израз спрямо даден субект накърнява негативно неговите чест и достойнство, доколкото същият бива олицетворен като нахална и безочлива личност. Хулиганското поведение пък се квалифицира като непристойна проява в словесна или физическа форма, показваща неуважение към обществото и погазваща установените морални разбирания. В случая по делото няма доказателства за подобно поведение от страна на ищеца. Установи се, че между страните се е породил спор относно наличните задължения на част от етажните собственици, като ищецът се е опитал да обоснове своята теза. Няма никакви данни да го е сторил посредством обидни изрази или крайни форми на агресивност, които да се квалифицират като проява на хулиганско поведение. Подобни изрази или действия от страна на ищеца не са отразени и в съставения протокол от ОС. С оглед на това, съдът приема, че поведението на ищеца не е било хулиганско, а чрез квалифицирането му като такова ответникът е засегнал честта му. Чрез употребата на горните изрази ответникът е надхвърлил границата на допустимия език и рамките на приемливите критика и оценка.

Употребеният от ответника спрямо ищеца израз „Донесете му кофа с пясък, за да си посипе главата с този пясък”, настоящият съдебен състав намира, че не е обиден. Значението на този израз е адресатът да се покае за постъпката си, в което няма нищо унизително за честта и достойнството му. Самият израз представлява коментар от страна на ответника на събитията и представлява оценъчно съждение, че ищецът следва да се разкая, да съжали за стореното. Този израз е в рамките на гарантираното от КРБ право на свободно изразяване и мнение.

Ищецът претендира, че е претърпял морални вреди и в резултат от изнесената на ОС информация посредством прочетения от ответника отчет на КС, че има задължения към ЕС. Както се посочи по-горе, по делото не е спорно, че от страна на КС на ЕС, в който участва ответникът, е изготвен доклад, който е прочетен от ответника на проведеното на 13.08.2019г. ОС на ЕС. Това обстоятелство изрично е отразено и в съставения протокол от ОС /л. 10, т. 2/, като този отчет е приет от ОС. В отчета е посочено, че към 08.08.2019г. общо 19 собственици са длъжници на етажната

собственост, като особено фрапиращи са задълженията на няколко души: 1. Р. и И. А.и, ап. 22 – 6 584,26лв.; 2. Р. Б., ап. 59 – 3 183,92лв.; 3. Д. А., ап. 72 – 2 788,70лв. ; 4. О. П., ст. 67 – 2 316,02лв., като списъкът на неизрядните собственици се прилага към доклада. Посочено е в доклада, че ако междувременно някой от тях е платил задълженията си, молят да бъдат извинени. Видно от съдържанието на този списък /л. 81/, в него фигурират собствениците на 19 самостоятелни обекта със задължения към ЕС.

Настоящият съдебен състав намира, че горепосоченото действие няма обиден характер и не е проява на някакво оскърбително отношение спрямо ищеца. В чл. 35, ал. 4 от ЗУЕС е предвидено правомощието на КС /контрольора/ и то се изразява в контролиране дейността на управителния съвет (управителя) по изпълнението на бюджета и решенията на общото събрание за изразходването на средствата на сдружението. Съгласно ал. 9 на същия член, Контролният съвет (контрольорът) се отчита с писмен доклад пред общото събрание в края на мандата си. В случая КС е представил отчет пред ОС на ЕС относно приходите и разходите и наличните задължения на етажните собственици. Излагат се твърдения, че има длъжници към ЕС, и когато етажният собственик не е съгласен с тях е налице правен спор, който се разрешава по съдебен ред. Нищо неравноправно и обидно няма в това. Иначе би означавало, че винаги, когато едно лице претендира вземане към друго, което го оспорва, това би било обидно за лицето, от което се претендира. В изнесената информация фигурират множество длъжници, а не само ищецът, като същите са подредени от най-голямото задължение към по-малките в низходящ ред. Именно по тази причина ищецът, и то не самостоятелно, а заедно със съпругата си, оглавява списъка. Поименно са изброени още 3-ма души в отчета на КС, а в приложения към него списък фигурират имената на още десетки.

Следва да се има предвид още, че според настоящия съдебен състав ищецът действително към тази дата е имал задължения към ЕС, като това какъв е техният точен размер не е предмет на настоящото производство, който е по иск по чл. 45 ЗЗД. По делото не е спорно, а и се установява от събраните писмени доказателства /протоколи от ОС/, че етажните собственици са приели решение да плащат по 6 евро на кв. м. годишна такса за поддръжка на общите части на ЕС. Видно е от представените извлечения от банковата сметка на ЕС /л. 42-46/, че самият ищец е погасявал именно в този размер задълженията към ЕС, като на 02.08.2018г. е наредил сумата от 963,00лв. с основание „т-са поддръжка за ап. 22 от 01.09.2017г.-31.06.2018г.“, което предвид площта на неговия имот от 98,80 кв. м., за посочените 10 месеца прави по 96,30лв. Това представлява извънсъдебно признание на ищеца за дължимостта на вноската именно в този размер. Същият изрично посочва, че „по своя преценка“ намалил плащането на вноската от 6 на 2 евро за кв. м., тъй като му било ограничено ползването на услугите на комплекса. Тази вноска представлява възнаграждение за поддръжката на ЕС. На ОС, проведено на 07.08.2017г. /л. 137/, самият ищец е направил следното изявление: „УС счита за необходимо сумата за такса поддръжка в размер на 6 евро за кв. м. РЗП за година да остане без изменение. Във връзка с това предлагам на събранието да вземе следното решение: Определя парични вноски на собствениците на самостоятелни обекти за разходи за управлението и поддръжката на общите части на ЕС в комплекс Г. в размер на 6 евро за кв. м. РЗП за година.“. Това предложение е прието единодушно, включително от самия ищец. Няма доказателства това решение да е оспорено и отменено, с оглед на което същото е влязло в сила и поражда правни последици за всеки етажнен собственик, независимо дали начинът на разпределение на вноските противоречи на чл. 51 ЗУЕС (каквито доводи излага ищецът в ОСЗ на 03.11.2022г. във връзка с изслушаното по делото експертно заключение по ССЧЕ). Задълженията, които дружеството /фирма/ трябва да изпълнява във връзка с поддръжката и обслужването на

общите части, могат да бъдат извлечени от представения по делото договор /л. 170-171/ и логично се изразяват в целогодишно осигуряване на портиер, ежедневно почистване, поддръжка на зелените площи, отстраняване на възникнали дребни повреди, заплащане от имено и за сметка на етажните собственици на ел. енергия, вода и др. под., поддържане на водните площи /басейна/ и т. н. Никъде не е предвидено, че дружеството трябва да осигурява достъп на ищеца до фитнес или паркомаясто. Задълженията на дружеството са свързани с поддръжка и обслужване на комплекса, а не с осигуряване на някакви допълнителни услуги. А и когато някой оспорва дължимостта на определени задължения, единственият законен начин да установи своята правота е посредством съдебно производство. Ето защо, настоящият съдебен състав намира, че самоволното плащане от страна на ищеца на вноски в размер на 2 евро на кв. м. вместо определените от ОС и дължими 6 евро на кв. м. (на чийто размер самият той е инициатор и го е подкрепил) за поддръжка очевидно води до извод, че са налице остатъчни задължения. Отделно от това, освен таксата за поддръжка, всеки етажнен собственик дължи внасянето и на вноски за фонд „Ремонт и обновяване“ и режимни разходи, каквито от извлеченията от банковите сметки и от експертното заключение по ССЧЕ не се установява ищецът да е заплащал. Оттук следва, че за ищеца съществуват задължения, като техният конкретен размер не е предмет на настоящото производство. Важен е фактът, който и самият ищец признава, че към 13.08.2019г. има задължения към ЕС. Поради това, изнесената от ответника информация на ОС посредством прочитането на отчета на КС относно налични задължения на ищеца не е невярна, няма обиден или клеветнически характер и не представлява противоправно поведение.

В тази връзка следва да се отбележи, че ищецът твърди, че трябва да се прави разграничение относно задълженията към ЕС и към дружеството, което поддържа ЕС, но самият той внася вноските си за поддръжка не по банкова сметка на дружеството или директно в негова полза, а по банкова сметка на ЕС, като отново именно по негово предложение е открита банкова сметка на ЕС с такава цел. При тези обстоятелства, логично е при изчисляване приходите, разходите и задълженията КС да включва всички плащания и всички задължения, независимо дали се отнасят за режимни, за ФРО или за такса поддръжка. Не може да се приеме, че горните действия са извършени с единственото намерение и цел ищецът да бъде публично zlepоставен и унижен. Доказателствата по делото не налагат подобен извод. Ето защо, съдът намира, че отговорността на ответника не следва да бъде ангажирана за тези действия.

На следващо място, ищецът твърди, че търпи вреди и от обстоятелството, че ответникът му е преписал извършването на престъплението присвояване, като тази констатация се съдържа в отчета на КС, който е прочетен на ОС от ответника. В отчета на КС е посочено, че на 03.08.2018г. Р. А. изтегля от специалната сметка на ЕС сумата от 2780лв. без да са представени разходни документи. Отбелязано е, че обясненията, които г-н А. дава са, че сумата е разходвана за административни, деловодни, съдебни, транспортни и други разходи, свързани с дейността на УС за периода 2016-2018г. Тези обяснения са приети за несъстоятелни, тъй като събраните средства са за поддръжка и ремонти на комплекса и ОС не е упълномощавало председателя на УС на ЕС (Р. А.) да заплаща адвокатски хонорари и да прави други разходи за сметка на останалите собственици. С оглед на това е заключено, че поради липсата на законово основание за извършеното, КС счита средствата, изтеглени от г-н Р. А., за присвоени.

По делото не е спорно, а и се установява от представеното извлечение от сметка и от експертното заключение по ССЧЕ, че на 03.08.2018г. ищецът е изтеглил от банковата сметка на ЕС сумата от 2780лв. За оправдаване на това свое действие, ищецът е представил по делото като единствено доказателство протокол № 7 от

01.08.2018г. на УС на ЕС, в който участват самият ищец, В. Н., Н. С., Р. Б. и Я. К., като последният не е взел участие в заседанието. В него е отбелязано, че при осъществяването на работата на УС през неговия мандат м.08.2016г.-м.08.2018г. са направени следните разходи: съдебни разходи по две дела за адв. хонорари, държавни такси, възнаграждение за преводач, ксерокопиране, пощенски и транспортни разходи, административно-технически разходи за подготовката и провеждането на ОС на ЕС, като общият размер на всички тези разходи възлиза на 2780лв. Прието е единодушно решение от присъстващите на заседанието четирима членове на УС (включително самият ищец) всички тези разходи да бъдат признати за целесъобразни и законосъобразни, свързани с работата на УС на ЕС и общата сума от 2780лв. да бъде изтеглена от банковата сметка на ЕС и да бъде възстановена на председателя на УС /ищеца/, за сметка на когото са били извършени разходите.

Настоящият съдебен състав намира, че горният протокол не е в състояние да оправдае извършването на тези разходи, доколкото не е от такова естество. Всеки един разход се доказва с разходо-оправдателен документ – разписка, платежно нареждане, договор, фактура и др. под. Отделно от това, УС не разполага с компетентност да признава собствените си действия по разходване на средства на ЕС за „целесъобразни и законосъобразни“. Това е от правомощията на ОС – това е органът, който може да одобри сторените разходи, да признае тяхната наложителност и реално извършване за нуждите на ЕС и да освободи членовете на УС от отговорност. УС е изпълнителният орган на ЕС, който отговаря за действията си пред ОС на ЕС. Съгласно чл. 11, ал. 1, т. 2 и 4 от ЗУЕС, ОС на ЕС избира и освобождава членовете на УС /управителят/ и приема годишен бюджет за приходите и разходите и одобрява годишните отчети на управителния съвет (управителя). Тоест, ОС е органът, който одобрява отчетите на УС, съответно и разходите, описани в тях. Абсурдно е органът, който е извършил разходите, да се отчита пред самия себе си и сам да си одобрява тези разходи. При система на управление ОС и УС /управител/, винаги това се прави от органа, който е избрал изпълнителният орган и разполага с правомощието да го освободи, като аргументи в тази насока се черпят и от ТЗ относно правомощията на ОС на съдружниците/акционерите и управителя /УС.

Както се посочи, по делото е безспорно установено, че ищецът е изтеглил сумата от 2780лв. от сметката на ЕС, но освен горесцитирания протокол, в хода на настоящото производство не са представени никакви разходо-оправдателни документи относно разходването на тези средства за нуждите на ЕС, въпреки указаната му от страна на съда тежест в тази насока с доклада по чл. 146 ГПК /л. 94, стр. 2/. Няма доказателства да е представил такива документи и на ЕС. Предвид това, съдът не може да приеме за доказано, че тези средства, които са били поверени на ищеца да ги управлява и използва в качеството на председател на УС, са разходвани за дейности, свързани с ЕС. Ето защо, съдът намира, че направеният от КС в отчета извод, че приемат тези средства за присвоени отговаря на обективните факти, предвид липсата на доказателства за тяхното разходване по предназначение от страна на ищеца. Поради верността на този извод, същият не може да бъде квалифициран като клеветнически и ответникът не носи отговорност за него.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че единственото противоправно деяние, което има обиден характер и за което следва да бъде ангажирана отговорността на ответника, е употребеният израз „Изненадан съм с каква наглост, с какво хамство, какво хулиганско поведение трябва да притежава Р. А., за да казва такива неща“, като останалите деяния нямат противоправен характер.

От събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетелите А.а и Б. се установява, че ищецът е изпитал негативни емоции от горното изказване на

ответника, изпаднал в „шок“. Настоящият съдебен състав цени показанията на първия свидетел съгласно чл. 172 ГПК, доколкото св. А.а е съпруга на ищеца, а и от казаното от нея може да се установи пристрастие, доколкото същата дава квалификации, а не възпроизвежда само факти относно това как бил обиден, опозорен, оклеветен, което показва субективно отношение. Въпреки това, съдът счита, че горните фрази са в състояние да засегнат душевната сфера на ищеца, неговите чест и достойнство, както и се е случило. Тоест, същият е претърпял неблагоприятни емоционални изживявания в резултат от казаното от ответника. Ето защо, тези неимуществени вреди се намират в причинно-следствена връзка с деянието, извършено от ответника по изказването им и подлежат на обезщетяване съгласно чл. 52 ЗЗД.

Съгласно чл. 52 ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно разясненията, дадени в ППВС № 4/1968г., понятието „справедливост“ не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. В мотивите към решенията съдилищата трябва да посочват конкретно тези обстоятелства, както и значението им за размера на неимуществените вреди.

Настоящият съдебен състав, след като съобрази, че само едно от извършените от ответника действия има противоправен характер, че същото не се отличава с някаква дързост, отявлена грубост или вулгарност, че е резултат от цялостната напрегната и конфликтна обстановка на събранието, че няма данни точно тези изрази да са уронили значимо авторитета и доброто име на ищеца пред останалите етажни собственици, както и че самото осъждане има овъзмездителен ефект, намира, че справедливият размер на обезщетението за претърпените вреди следва да бъде определен на 500лв.

По изложените съображения, предявеният иск се явява основателен и следва да бъде уважен до размер на сумата от 500лв. и само за изрази „Изненадан съм с каква наглост, с какво хамство, какво хулиганско поведение трябва да притежава Р. А., за да казва такива неща“ и да бъде отхвърлен като неоснователен за разликата над сумата от 500лв. до пълния предявен размер от 3000лв. и за изрази „Донесете му кофа с пясък, за да си посипе главата с този пясък“, за това, че на ОС на ЕС на 19.08.2019г. ответникът прочел отчет на КС, на който бил член, в който било посочено, че ищецът има непогасени парични задължения, както и че е присвоил сумата от 2780лв.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на разноски имат и двете страни съразмерно на уважената и отхвърлената част от иска.

Ищецът е доказал разноски в размер на 120лв. за държавна такса, 140лв. депозити за преводач и 1100лв. за адв. възнаграждение или общо 1360лв., от които следва да му се присъдят 226,67лв.

Ответникът е доказал разноски в размер на 250лв. депозит за експертиза и 1200лв. за адв. възнаграждение или общо 1450лв., от които следва да му се присъдят 1208,33лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА М. Р. П., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, **да заплати** на Р. Н. А., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, на основание чл. 45 ЗЗД сумата от **500лв.**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди,

изразяващи се в накърняване честта и достойнството на ищеца чрез направеното по негов адрес изказване „Изненадан съм с каква наглост, с какво хамство, какво хулиганско поведение трябва да притежава Р. А., за да казва такива неща“ на 13.08.2019г. на общо събрание на етажната собственост на комплекс „Г.“ в гр. О., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **226,67лв.**, представляваща разноски по делото, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 500лв. до пълния предявен от 3000лв. и за израза „Донесете му кофа с пясък, за да си посипе главата с този пясък“, за това, че на ОС на ЕС на 19.08.2019г. ответникът прочел отчет на КС, на който бил член, в който било посочено, че ищецът има непогасени парични задължения, както и че е присвоил сумата от 2780лв.

ОСЪЖДА Р. Н. А., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, да заплати на М. Р. П., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от **1208,33лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____